

užas pojavljuje i nestaje iz svesti. Tu je, smešten negde u vremenu budućem, i prethodi smrti isto onako sigurno kao što devedeset devet prethodi stotini. Ne može se izbeći, ali se možda može odložiti; a ipak čovek umesto toga, svaki čas skraćuje razmak do njega nekim svesnim, voljnim činom.

U tom trenutku na stepenicama se začuše žurni koraci. U sobu ulete Džulija. Nosila je torbu za alat od grubog mrkog platna, kakvu je ponekad viđao da nosi gore-dole po Ministarstvu. On pođe napred da je uzme u naručje, no ona se oslobodi prilično žurno, delom zato što je još uvek držala torbu za alat.

"Strpi se malo", reče ona. "Pusti me da ti kažem šta sam donela. Jesi li doneo one odvratne kafe Pobeda? I znala sam da ćeš doneti. Možeš da je baciš, neće nam trebati. Gledaj ovamo."

Ona kleče na kolena, otvori torbu i izbacila nekoliko francuskih ključeva i jednu odvrtku koji su ležali pri vrhu. Ispod njih je bilo nekoliko uredno spakovanih paketića od papira. Prvi koji je dodala Vinstonu činio se pod prstima čudan, a ipak nekako poznat. Bio je napunjen nečim teškim, sličnim pesku, što se ugibalo gde god ga čovek takne.

"Nije valjda šećer?" reče on.

"Pravi šećer. Ne saharin, nego šećer. A evo i vekna hleba - pravi beli, a ne ono naše đubre - i teglica džema. Evo i konzerva mleka - ali gledaj! ovim se najviše ponosim. Morala sam da ga uvijem u krpu od džaka, jer bi se inače..."

No nije mu bilo potrebno reći zašto ga je uvila. Miris je već ispunjavao sobu, bogati, vreli miris koji mu se činio isparenjem iz detinjstva, no koji se još uvek ponekad mogao uhvatiti, u kakvom hodniku pre nego što se zalupe vrata, ili na prepunoj ulici, širen vetrom i nanjušen samo za trenutak pre no što se izgubi.

"Kafa", promrmlja on, "prava kafa."

"Kafa koju pije Uža partija", reče ona. "Imam celo kilo."

"Kako si uspela da nabaviš sve ovo?"

"Sve je to roba za Užu partiju. Ništa te svinje ne ostavljaju drugima, baš ništa. Samo, razume se, sluge i kelneri kradu, pa - ali gledaj, imam i paketić čaja"

Vinston čučnu pored nje i otcepi jedan ugao.

"Pravi čaj. A ne ono naše lišće borovnice."

"Ima ga puno u poslednje vreme. Osvojili su Indiju, ili tako nešto", ravnodušno reče ona. "Ali slušaj, dragi: sad se okreni da me ne gledaš jedno tri minuta. Sedi na drugi kraj kreveta. Nemoj mnogo blizu prozora. I ne kreći se dok ti ne kažem."

Vinston se zamišljeno zagleda kroz muslinsku zavesu. Dole u dvorištu, žena crvenih ruku još uvek je marširala gore-dole između korita i konopca. U jednom trenutku izvadi iz usta dve štikaljke i zapeva, duboko se unoseći:

Kažu da vreme sve rane leči,

Kažu da se uvek zaboravi sve,

Al' mladost je prošla i starost već došla

A ja još pamtim časove te.

Činilo se da celu tu nedotupavnu pesmu zna napamet. Glas joj je plovio naviše s mekim letnjim vazduhom, vrlo melodičan, pun neke srećne melanholije. Dobijao se utisak da bi bila savršeno zadovoljna kad bi junsko veče bilo beskrajno a zaliha rublja neiscrpna, da tu ostane još hiljadu godina, vešajući pelene i pevajući besmislice. Pade mu na pamet čudna činjenica da nikad nije čuo nijednog člana Partije kako peva spontano i sam. Tako šta bi pomalo čak mirisalo na neispravnost, predstavljalo opasnu ekscentričnost, kao razgovaranje sa samim sobom. Možda se ljudima peva samo onda kad su na ivici gladovanja.